

kunnet finde nogen for Generalkonsulposten egnede Personligheder. Dette syntes imidlertid ikke ganske at stemme med det som Bilag 6 vedlagte Uddrag af et Brev fra Vicekonsul Larsen, hvori denne meddeler, at Dr. Fraenkel havde lovet at foreslaa ham til Generalkonsul. En Kendsgerning er det, at der intet Forslag fremkom fra Dr. Fraenkel, og at det først efter hans Fjernelse lykkedes at faa Generalkonsulatet genbesat. Følgen heraf blev, at han under hele sin Funktionstid kom til at forestaa det ledige Generalkonsulat, hvilket i øvrigt, som nedenfor nærmere skal blive paavist, tør antages at have forbedret hans økonomiske Stilling. Nogen synderlig Forøgelse af Arbejdet (men vel af Ansvar) er neppe foraarsaget Vicekonsulen ved Ledelsen af Generalkonsulatet.

2) Dr. Fraenkel paastaar, at han er bleven ført bag Lyset af Udenrigsministeriet med Hensyn til Indtægternes Tilstrækkelighed, idet han maatte gaa ud fra, at Pengene havde samme Købeevne i Argentina som i Danmark.

Med Hensyn hertil erklærer Kammerherre Vedel, at han med fuld Sikkerhed mindes at have gjort Doktoren bekendt med, at han *umuligt* vilde kunne komme ud af det med de 6,000 Kr., da han, efter hvad han fortalte, havde Familie i Danmark at forsørge. Doktoren vilde ikke tro det, og Kammerherre Vedel sagde ham da, at utilstrækkelig Lønning ingenlunde var noget ualmindeligt for danske Embedsmænd i Udlandet, og nævnte som Eksempel Legationssekretærer, der umuligt som gifte kunne leve af deres Lønning. Doktoren svarede dertil, at han havde en lille Kapital, og fastholdt sit Ønske om Vicekonsulposten, da han i Øjeblikket stod uden Udsigt til anden lønnet Beskæftigelse. Denne Samtale fandt Sted den første Gang, Doktoren søgte daværende Fuldmægtig Vedel i Ministeriet og meldte sig til ham som Ansøger til Vicekonsulposten.

3) Dr. Fraenkel beklager sig over, at det ikke i Bekendtgørelsen om Vicekonsulpostens Ledighed var sagt, at Vicekonsulen skulde staa i Forskud for Tjenesteudlæg. Bemærkning derom optages aldrig i Bekendtgørelser om ledige Konsulater, og dette Forhold har ellers ingensinde givet Anledning til nogensomhelst Besværing. I det foreliggende Tilfælde var der saa meget mindre Grund for Ministeriet til at omtale det, som Vicekonsulen skulde ansættes ved et Generalkonsulat, og ikke han, men Generalkonsulen vilde komme til at gøre Udlægene, saasomt Generalkonsulatet blev genbesat.

Forpligtelsen til at staa i Forskud for Tjenesteudlæg følger af Konsulinstruktionens § 52 og forudsættes i Lov om Konsulatsvæsenet af 14. April 1893 § 10. Regnskaberne indsendes for Kalenderaar, men ønskes en Konsul at sende Regnskab kvartalstvis, nægtes det aldrig, lige saa lidt som en Anmodning om særskilt Refusion af større Udgiftposter (f. Eks. i Strandingstilfælde) vides nogensinde at være bleven afslaaet. For ikke at bebyrde Konsulen med generende Forskud ordnes Sagen i saa Fald ofte telegrafisk.

Vicekonsul Fraenkels Udlægsregnskaber lød paa følgende Beløb:

For 1898 (Bilag 7).....	£ 56-13-3 = Kr. 1,036. 93
— 1899 (— 8).....	£ 47- 7-6 = — 858. 10
— 1900 (— 9).....	£ 63- 2-4 = — 1,146. 20
— 1901 (— 10).....	— 1,102. 21
— 1902 (— 11).....	— 2,882. 70.

(Da Refusion nægtedes Vicekonsulen i Rosario for et Vaabenskjold, blev der for 1902 kun refunderet Kr. 2,835. 22).

b. Om Omfanget af det Dr. Fraenkel underlagte Distrikt, de eventuelle i dette værende ham underlagte Konsular-Tjenestemænd, og om han var underlagt nogen Konsular-Embedsmand (jfr. Folketingets Forhandlinger 1907—08, Sp. 2589 ff.).

ad b. Som Vicekonsul havde Dr. Fraenkel intet eget Distrikt, idet han var knyttet til Generalkonsulatskontoret. Generalkonsulatets Distrikt var ikke geografisk afgrænset, idet den sidste Generalkonsuls Patent kun angav Byen, i hvilken Generalkonsulatet skulde have sit Sæde, nemlig Buenos Aires. Under Generalkonsulatet sortererede tre Vicekonsulater, nemlig i Bahia Blanca, Rosario de Sta. Fe og Tandil. Som